Տ. ՍԱՀԱԿ ԱԲԵՂԱ ՇԱՔԱՐՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷՋՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ «ՏՕՆ ՇՈՂԱԿԱԹԻ Ս. ԷՋՄԻԱԾՆԻ ԸՍՏ ՏԵՍԼԵԱՆ ՍՐԲՈՅՆ ԳՐԻԳՈՐԻ ԼՈՒՍԱՒՈՐՉԻՆ» ԱՌԻԹՈՎ

(17 օգոստոսի 2002 թ.)

«Անուամբ անեղին Աստուծոյ, Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն»:

«Սուրբ Եկեղեցեաւս աղաչեսցուք զՏէր, զի սովաւ փրկեսցէ զմեզ ի մեղաց...»:

«Այս Սուրբ Եկեղեցիով աղաչենք Տիրոջը, որպեսզի սրանով մեզ փրկի մեղքերից...»:

Սիրելի հավատավորք Հայաստանյայց Սուրբ Եկեղեցվո.

Այսօր տոնն է «Շողակաթի Սրբոյ Էջմիածնի աստուածադիր Աթոռոյն եւ հօրն մերոյ սրբոյն Գրիգորի Լուսաւորչի աստուածահրաշ տեսլեանն»:

Պայծառ ու հրաշալի է այս տոնի խորհուրդը, որ իբրև հայրենավանդ կրակ և անկորնչելի ավանդություն մեզ է փոխանցել հայ ոսկեդարյան գրականության ամենախորհրդավոր հեղինակ Ագաթանգեղոսը, որ հունարենից թարգմանաբար նշանակում է բարի լուր բերող:

Սիրելիներ, եթե սքանչելի պատկերացումով կարողանայինք մեր հոգու առաջ կենդանացնել շուրջ 1700 տարիների հեռապատկերներ, ապա մեր աչքերի առջև անցյալի մշուշի միջից կհառներ կեսգիշերին աղոթքի ծնկած Գրիգոր Լուսավորիչը՝ սքանչացած լուսահեղեղ և ահազդու տեսիլքով:

Զարմանք է ասելը և հիացմունք՝ լսելը, որ ինչպես երբեմն Թաբոր լեռան վրա, այնպես էլ այստեղ Հիսուս երևաց՝ Աստծո բոցանշույլ սերովբեների ուղեկցությամբ: Այստեղ էր, որ մեր հավատքի Հայրը՝ Խոր Վիրապի մեծ ճգնավորը, լուսահեղեղ իր տեսիլքի մեջ հանդիպեց Գողգոթայի Խաչեցյալին, որ ոսկե ուռամբ բախեց այս վայրը, ուր այժմ հավաքված ենք, և կործանեց մեհյանն ու սանդարամետները՝ ցույց տալով վայրը աղոթքի նոր տան, որը հայի ու հայ հավատացյալի համար պիտի դառնար խարիսխը գոյության, նեցուկը անվերջ մաքառումների և ամոքիչն անբուժելի ցավերի:

Աստվածային լույսի շողերով լուսավորված և Միածնի իջմամբ սրբագործված այս վայրում կանգնեց մի տաճար, որ Աստծո խնամարկությամբ դարձավ օրհնության աղբյուր Հայկազյան ազգի: Մարդկային մտքի և ստեղծագործության արգասիք չէ այս տաճարը, այլ Աստվածային հորինմամբ գծագրված և Արարատյան Մասիսի ստորոտներից հայոց Տրդատ արքայի թիկամբ բերված ապառաժ քարերի գեղեցկաքանդակ խոյացումը, մարմնավորումը հայ ժողովրդին առ Աստված տանող հավերժ ձգտումների: Մեր ժողովրդի եռանդուն հավատքի, հաստատուն առաքինության և նախանձահույզ համոզման առհավատչյան է այս տաճարը, որ դարե ի դար դարձավ հայի վերածնության ավազանը:

Սիրելի հավատացյալներ, Սուրբ Էջմիածինը մեր Մայր Եկեղեցին է, բոլորիս սնող, կրթող և դաստիարակող: Սուրբ Էջմիածինը հավիտենական այն խոստումն է, որ մեր Տերը՝ Հիսուս Քրիստոս, տվեց Սուրբ Գրիգոր Լուսավորչին «տեսլեամբ գիշերոյ յանուրջս երազոյ», ինչպես վկայում է Ագաթանգեղոս պատմիչը, թե բացված են երկինքը և բացված են Քրիստոսի մարդասիրության դռները:

«Սուրբ եկեղեցեաւս աղաչեացուք զՏէր, զի սովաւ փրկեսցէ զմեզ ի մեղաց»:

Այս աղերսով, սիրելի հավատացյալ քույրեր և եղբայրներ, այսօր մենք միաբան դիմենք առ Բարձրյալն Աստված, որպեսզի վերահաս փորձություններից ու գայթակղություններից հեռու պահի մեզ ու թողություն շնորհի «անցելոյն եւ այժմիկ» մեր մեղքերին: Աղերսենք, որ Միածնաէջ այս Սուրբ Տաճարը մեր բարեխոսը լինի Տիրոջ առաջ՝ մեր մեղքերը գթությամբ քավելու համար, քանզի բաց են Քրիստոսի մարդասիրության դռները: Աղաչենք մեր Տիրոջը, որ անշարժ պահի այն, մաքուր և անսպառ մեր բոլոր եկեղեցիների պայծառության համար մինչև աշխարհի վերջը:

Սիրելիներ, սրբազան այս տաճարը իրոք որ 4-րդ դարի ճարտարապետական գլուխգործոցներից մեկն է, որ վեր խոյացավ Սուրբն Գրիգորի տեսիլքով: Սակայն Հայոց աշխարհի Լուսավորիչը մեկ այլ տաճար էլ կանգնեցրեց մեր ժողովրդի մեջ, որ պարտավոր ենք սրբությամբ պահել, փայփայել, որն ավելի տևական, ավելի հոյակերտ է, որովհետև եկեղեցին սյունազարդ ու կամարակապ քարաշենքը չէ միայն: Եկեղեցին ժողովուրդն է՝ Սուրբ Հոգով մկրտված, մեր նահատակների արյամբ սրբացած, ճգնավորների աղոթքներով զորացած:

Եկեղեցին՝ եկեղեցու մեջ անձանձիր աղոթող, աստվածախոս Ավետարանի պատգամներն ունկնդրող, Սուրբ Մեղաններին երկրպագող հավատացյալների բազմությունն է: Եվ ինչպես չերկրպագել այն վայրը, ուր Աստծո Միածինն իջավ, ինչպես ծունկի չգալ Իջման Սուրբ Մեղանի առջև, որ Աստծո արդար դատաստանի առջև մեր արդարացման խոսուն վկան է:

Ուխտե՛նք ուրեմն՝ հավատարիմ մնալ Լուսավորչածին և Քրիստոսադավան մեր հավատքին, մեր հայրերի հավատքին, որպեսզի մեր բովանդակ կյանքի ամեն մեկ օրը լցվի ապագա տեսիլքների իրականացման հույսով, վստահությամբ և նախանձախնդրությամբ: Աղոթենք մեր Փրկչին և խնդրենք, որ զորացնի մեզ Իր Սուրբ անունով սիրո և հնազանդության մեջ:

Այսօր, առավել քան երբևէ, պարտ է մեզ հիշել Սողոմոն Իմաստուն թագավորի՝ Երուսաղեմի Տաճարի նավակատյաց աղոթքը, թե՝ Տեր Աստված, եթե ժողովուրդը դառնա դեպի Քեզ, փառք տա Քո անվանը, աղոթի ու աղաչի Քեզ այս տանը, Դու լսիր նրան երկնքում:

Արդ, սիրելի հավատացյալներ, սիրելի բարեպաշտ ժողովուրդ հայոց, աղոթենք այս Սուրբ Տաճարում առ Բարձրյալն Աստված, որ Նա լսի մեզ և մնա մեզ հետ, ինչպես մեր սրբազան հայրերի հետ էր, որպեսզի մենք դառնանք նրանց խնկելի հոգվոց ժառանգները, ընթանանք նրանց շավիղներով, ***«շնորհօք եւ ողորմութեամբ Տեառն մերոյ եւ Փրկչին Յիսուսի Քրիստոսի. այժմ եւ միշտ եւ յաւիտեանս յաւիտենից. ամէն»:***